

**MARIT
VANSTRÖM**

SOORT

GENO

TEN

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Martyn van Beek

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Leerdam

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2073 0

ISBN 978 94 027 7752 9 (e-book)

NUR 330

Eerste druk juli 2026

Deze uitgave kwam mede tot stand door bemiddeling van De Literair Agent, Remco Volkers.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Algemeen Dagblad, regiopagina Rijnmond

Ruim veertien jaar geleden, op zaterdagavond 19 mei 2012, verdween de zestienjarige Kimberly Nachtegaal na een avond stappen in het centrum van Spijkenisse. Ze fietste met een vriendin naar huis en nam vlak voor haar huis afscheid. Vanaf dat moment ontbreekt ieder spoor van de scholiere. Ondanks de inzet van een groot rechercheteam en aandacht van de landelijke media zijn er nooit enige aanknopingspunten gevonden over wat er die bewuste nacht is gebeurd.

Een aantal maanden geleden is de bekende criminologe Jackie Laurijssen begonnen met een uitgebreide multimediacampagne om aandacht te vragen voor de verdwijning van Kimberly. Ook al werd er een beloning van vijftiengduizend euro uitgelooft, toch zijn er nooit relevante tips binnengekomen.

Criminologe Jackie Laurijssen is de laatste jaren vaak in het nieuws geweest door haar rol in de opsporing van seriemoordenaar Rein Rovers, die het had voorzien op vrouwelijke influencers, en haar onderzoek naar de dood van enkele (oud-)leden van studentenvereniging Minerva. Ondanks berichten over haar kwetsbare gezondheid is ze onlangs vaker in het openbaar verschenen en ze is regelmatig te gast in praatprogramma's op televisie en radio.

Binnen de politie in de regio Rijnmond klinkt de laatste tijd steeds meer kritiek op de criminologe en met name op haar website. In een recent interview met deze krant verklaarde politiechef Dick Verbeeke dat alle onthullingen op de website van Jackie Laurijssen een negatieve invloed hebben op lopende politieonderzoeken. Hij gaf aan dat hij zich niet aan de indruk kon onttrekken dat het de vrouw alleen om het aantal bezoekers van de website gaat en de daarmee gegenereerde reclame-inkomsten. Haar keuze voor spraakmakende dossiers zou ook daarmee verklaard zijn.

Jackie Laurijssen wilde zelf niet reageren op deze aantijging.

HOOFDSTUK 1

Hij staaarde door het raam naar de blauwe lucht, de wolken die als watten aan de hemel dreven en de vele kleuren groen die in de vorm van bladeren op en neer dansten. De laatste keer dat hij echt buiten was geweest kon hij zich wel herinneren, want het was precies elf jaar, vier maanden en tweeëntwintig dagen geleden.

Voor hem klonk de stem van dokter Eva Meijer, koel en beheerst als altijd. ‘Steijn, je moet echt goed naar me luisteren.’

Hij knipperde met zijn ogen en draaide zijn hoofd weer naar haar terug. ‘Sorry, het is een bijzonder moment.’

‘Dat kan ik me heel goed voorstellen. Ben je ergens bang voor?’

Hij dacht er even over na. ‘Prikfels. De meeste ben ik niet meer gewend.’

‘Daar hebben we het over gehad.’ Ze boog zich naar voren en keek hem aan met die heldere groene ogen van haar. Dat trok altijd de aandacht. ‘Daarom beginnen we bij een plek die jij uit mocht kiezen: de supermarkt. Wat wil je gaan kopen?’

Hij grijnsde. ‘Jullie hebben me vijftien euro gegeven. Dat zal dus niet veel zijn.’

‘Toch heb je er vast over nagedacht.’

Steijn knikte. ‘Van die appelkoeken van de bakker. Ken je die?’

‘Hebben die een soort jam in het midden?’

‘Ja, met koek die uiteenvalt in grote kruimels.’

‘Die ken ik wel.’ De dokter ging weer achteroverzitten en pakte haar zilveren balpen. ‘Ik ga de regels nog eens met je doornemen.’

Steijn sloeg zijn armen over elkaar en richtte zijn aandacht op de spreekkamer van de arts. Het leek meer een woonkamer dan een werkplek. Schilderijen met kleurrijke vormen die nergens op sloegen, een bankstel, heel veel boeken in een kast tot het plafond en een tafel met daarop een koffiezetapparaat en een waterkoker.

‘Steijn, hoor je me?’

‘Natuurlijk.’

‘Fijn, dan wil ik dat je goed luistert. Jullie gaan zo naar buiten. Frank bestuurt de auto en Antoine gaat mee als tweede begeleider. Jij luistert goed naar deze twee heren en volgt direct hun instructies op. Geef duidelijk aan wat je zou willen tijdens het begeleid verlot, maar uiteindelijk beslissen Frank en Antoine. Mocht er iets gebeuren waardoor je terug wilt komen, dan kun je dit meteen aangeven. Het is jouw verlot en de heren gaan mee voor jouw veiligheid. Begrijp je dit?’

Hij knikte. Deze preek had hij ondertussen al minstens tien keer gehoord, waarvan al drie keer in het afgelopen uur.

‘Denk je zelf dat je er klaar voor bent?’

Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Hier hebben we het toch al over gehad?’

Dokter Meijer knikte. ‘Maar nu is het zover. Wat denk je?’

‘Ik zeg al meer dan een jaar dat ik er klaar voor ben.’

‘Dat weet ik. Maar meen je het ook?’

‘Deze kliniek is al meer dan vijf jaar mijn thuis, maar het is de bedoeling dat ik ooit weer zelfstandig kan leven en voor mezelf zorg. Dan is dit de volgende stap die ik moet zetten.’

‘Je bent er klaar voor?’

Hij knikte fanatiek.

Dokter Meijer boog naar voren en schreef een paar zinnen op. Daarna keek ze weer op, opende een lade en pakte een potje. ‘Dan is het alleen nog tijd voor je medicatie.’ Ze pakte twee gele pillen die eruitzagen als Stafetten-kleurendrop. ‘Wil je een glas water?’

‘Nee, ik ben ondertussen wel gewend om dit door te slikken.’ Hij nam de pillen aan, gooide ze in zijn mond en maakte een slikkende beweging.

Ze keek hem strak aan. ‘Controle.’

Steijn opende zijn mond en liet zijn tong rondgaan.

‘Dank je.’

‘Vertrouw je me nog steeds niet?’

‘Vertrouwen is goed, controleren is beter.’ Dokter Meijer maakte weer een aantekening.

Steijn had maar een halve seconde nodig om de twee pillen uit zijn wangzak te plukken.

De dokter keek op. ‘Is er iets?’

‘Ongeduldig, het is echt tijd.’ Hij duwde de pillen in de zak van zijn spijkerbroek.

‘Dat is het zeker. Ik zal Frank bellen en vragen of hij en Antoine klaar zijn.’

Hij hoorde half hoe ze de telefoon oppakte en enkele zinnen sprak. Zijn gedachten schoten ondertussen alle kanten op, maar in vergelijking met een paar weken geleden kon hij nu veel eenvoudiger filteren en kiezen welke hij belangrijk vond. Daarom had hij er veel vertrouwen in dat zijn plan ging werken.

‘Ja, aandacht.’ Dokter Meijer knipte met haar vingers. ‘De heren staan klaar. Ga je jas halen uit je kamer en loop dan naar de buitenplaats. De beveiliging weet dat je eraan komt. Geniet van je uur buiten de poort, koop iets lekkers voor jezelf en dan hoor ik morgen hoe het is gegaan. Afsproken?’

Hij knikte en stond op. Een beleefde knik naar de dokter en dit deel van het ingestudeerde toneelstuk zat erop. Steijn liep door de kliniek naar zijn kamer, pakte zijn jas en verborg zijn opgespaarde geld – op vijftien euro na – in zijn sok. De pillen gooide hij weg, want er was een gerede kans dat ze zijn zakken zouden controleren voor vertrek. Een laatste blik door de kamer die vijf jaar zijn thuis was geweest en toen was het tijd om te gaan.

Hij had zich voorgenomen om nooit meer terug te keren naar deze plek.

HOOFDSTUK 2

Ze had zich weleens een voorstelling gemaakt van de hel en dat zag er dan ongeveer uit als de plek waar ze nu was. Een klimtoestel van tien meter breed en zeker twee meter hoog, een ballenbak zo groot als een zwembad en vooral tientallen krijsende kinderen die elkaar en hun ouders aan het terroriseren waren. Jackie stond voor de ingang van de binnenspeeltuin en twijfelde of ze naar binnen zou gaan. Het medisch advies was nog steeds om een overdaad aan prikkels te vermijden en deze plek was chaos. Toch zette ze door, want ze zag de vrouw voor wie ze kwam aan een tafeltje zitten.

Miranda van Kesteren had al een paar keer naar de ingang gekeken en haar afspraak zichtbaar herkend. Ze was gaan staan en zwaaide. Er zat niets anders op dan doorlopen, want voor deze kans had ze maanden moeten smeken.

Jackie ontweek twee peuters, wachtte tot een vader met een dienblad met volle ranjabekers was gepasseerd en liep naar de tafel die vol stond met chips, halfvolle glazen limonade en proppen cadeaupapier. ‘Dag Miranda, fijn dat je tijd voor me vrij wilde maken.’ Ze stak haar hand uit.

De vrouw keek langs haar heen. ‘Ik heb niet lang, het is het kinderfeestje van mijn dochter.’

‘Gefeliciteerd, hoe oud is ze geworden?’ Jackie ging op een plastic stoel zitten die meteen aan haar kleding vastplakte.

‘Zes, de tijd gaat snel.’ Miranda keek naar haar dochter, die zwaaide vanuit het klimtoestel.

‘Het spijt me, ik ben niet goed in deze gesprekken.’ Jackie haalde diep adem. ‘Mag ik met je over Kimberly praten?’

‘Daar kom je toch voor?’

Jackie knikte. ‘Ja, maar sommige politiemensen hebben de gawe om een gesprek te sturen. Dat hebben ze me niet geleerd tijdens de opleiding.’

‘Hoelang heb je uiteindelijk bij de politie gewerkt?’

‘Officieel een paar maanden als stagiaire. In de praktijk was het eerder dagen dan weken.’

‘Die Minerva-zaak?’

‘Ook alweer twee jaar geleden. Je hebt gelijk: de tijd vliegt.’

‘En nu schrijf je voor een misdaadblog?’ Miranda gebaarde naar haar dochter dat ze zich rustiger moest gedragen.

‘Ja, vorig jaar hebben we ons vastgebeten in de verdwijning van meerdere influencers en nu zijn we al maanden bezig met het onderzoek naar de verdwijning van Kimberly Nachtegaal.’

De vrouw zuchtte. ‘Ik begrijp jouw verzoek om met mij te praten, alleen heb ik al tien keer aangegeven dat ik niets weet.’

‘Het is voor mij belangrijk dat ik de informatie uit jouw mond hoor. Je bent de enige getuige en het kan juist iets heel kleins zijn wat een verschil gaat maken.’

De vrouw fronste haar wenkbrauwen. ‘Tientallen rechercheurs zijn hier jaren mee bezig geweest. Wat valt er nog te ontdekken?’

‘Alsjeblieft?’

Miranda zuchtte. ‘Het was een zaterdagavond. We waren met een paar vriendinnen de stad in gegaan. We deden een kroegentocht door het centrum. Rond middernacht zijn we met de fiets naar huis gereden, het laatste stuk reden Kimberly en ik samen. Zij woonde echt letterlijk om de hoek bij me en we namen afscheid bij de poort van mijn huis. Het was voor haar nog een klein stukje doorfietsen naar de volgende straat. Ik heb gewacht tot ze uit het zicht was verdwenen. Niemand heeft haar daarna nog gezien.’

Jackie keek naar het scherm van haar telefoon om te controleren of de geluidsopname nog bezig was. ‘Kimberly was pas een paar maanden daarvoor zestien geworden, hoe konden jullie dan op kroegentocht gaan? Ik kwam op die leeftijd echt nergens binnen.’

‘We waren lid van het hoogste jeugdteam van handbalvereniging Olympia en Kimberly mocht al meedoen met ons. Ze was heel goed en daarom accepteerden wij haar in onze vriendengroep. We zorgden altijd dat er een paar meiden vooroplepen die er een stuk ouder uitzagen. Als die al binnen waren, dan gingen ze niet de rest wegsturen omdat eentje

er wat jonger uitzag. Binnen lieten we een paar oudere jongens de drankjes halen, dat werkte ook altijd.'

'Hoe oud waren jullie?'

'Achttien, sommigen iets ouder. Het ging toen op geboortjaar, dus sommigen mochten de competitie afmaken en pas daarna overstappen naar de senioren.'

'Hadden jullie gedronken?'

'Ja, maar niet veel. Eerder op de dag hadden we een wedstrijd gespeeld en gewonnen. Iedereen was best moe en de volgende dag zouden we naar de wedstrijd van het eerste gaan.'

'Is er die avond iets gebeurd?'

'Je klinkt nu net als die chercheurs.' Miranda wachtte even omdat haar dochter aan kwam rennen, een slok ranja nam en net zo snel weer verdwenen was. 'Ik zal je het antwoord geven dat ik destijds ook al gaf: het was een avond zoals iedere zaterdagavond in de kroeg. Een paar dronken jongens die handtastelijk waren, een vechtpartij op straat en een van ons die stond te zoenen op het toilet. Niets bijzonders en niets wat met haar vermissing te maken heeft.'

'Ex-vriendjes?'

Miranda sloeg haar armen over elkaar. 'Heb je het dossier niet gelezen?'

'Jawel, de politie heeft alles aan ons overgedragen.'

'Dan weet je dit allemaal al. Kimberly leek trouwens geïnteresseerder in dames, maar dat heeft ze nooit toegegeven.'

Jackie zuchtte. Dat laatste detail was ze nog niet eerder tegengekomen, maar verder hoorde ze inderdaad niets nieuws. Ze had tijdens de opleiding geleerd dat je getuigen altijd zelf moest ondervragen. Een duidelijke ondertoon was niet in schrift weer te geven. 'Had ze dan een romantische relatie met een vriendin?'

'Niet dat ik weet.'

'Wat denk jij dat er gebeurd is?'

'Pardon?'

'Je zult er vaak over nagedacht hebben. Wat is jouw theorie?' Jackie keek de vrouw strak aan.

'Ik weet het niet. Wat kan er gebeuren op een afstand van vijftig meter? Het is een woonwijk, en om middernacht loopt er bijna niemand op

straat. Wat moet een vreemde op die plek rond dat tijdstip? Het enige wat je kunt verzinnen, is een buurman of iemand die zijn hond uitlaat. Misschien heeft iemand haar per ongeluk aangerezen en is in paniek geraakt. Er was destijds een man die ze een paar keer ondervraagd hebben, maar die had een alibi.’

‘Ik weet over wie je het hebt. Een kerel die zijn zoon mishandelde en een strafblad had. Dat is inderdaad op niets uitgelopen.’ Jackie keek op van haar aantekeningen. ‘Een buurtgenoot, dat was ook het meest logische scenario van de politie. Ze hebben uitgebreid buurtonderzoek gedaan, maar dat leverde verder niets op. Er woonde twee straten verderop een veroordeelde zedendelinquent, maar hij was die nacht aan het werk in de haven. Mag ik iets anders vragen?’

De vrouw keek demonstratief op haar horloge. ‘Daarna zijn we klaar?’
‘Ja, beloofd. Wie was Kimberly? Beschrijf haar eens.’

‘Ze was de rustige van het stel. Hoewel ze de jongste was, noemden wij haar altijd onze moeder. Als iemand gek deed, dan was zij degene die probeerde de boel te sussen. Ze was zelfs al een paar keer aanvoerder geweest van het team.’

‘Dat klinkt niet als iemand die midden in de nacht bij een vreemde in de auto zou stappen.’

Miranda ging staan. ‘O, zeker niet. Het spijt me, ik wil niet gevoelloos overkomen. Alleen, dit heb ik al tientallen keren verteld. Tegen de politie, haar ouders, vrienden, familie en journalisten. Nooit kwam iemand er iets mee verder, en dat zal deze keer niet anders zijn.’

Jackie kwam ook overeind. ‘We zullen zien.’

‘Dat bedoel ik niet lullig, maar sommige zaken zijn nu eenmaal niet op te lossen.’ De vrouw knikte en liep richting het speeltoestel.

Jackie keek haar na en herhaalde de laatste woorden van Miranda een paar keer. Normaal gesproken zou ze nu heel eigenwijs roepen dat zij wel het verschil zou maken, alleen was ze voor haar gevoel al maanden bezig met het trekken aan een dood paard.

HOOFDSTUK 3

Zodra ze door de poort van tbs-kliniek De Rijnpoort reden, viel er een enorme last van zijn schouder. Het was alsof geur, smaak, warmte en melodieën waren teruggekeerd en hij genoot er met volle teugen van. Steijn keek naar buiten en zag auto's rijden die hij nooit eerder in het echt had gezien. Ze reden tegenwoordig elektrisch, en daarmee kwam meteen het besef dat de wereld gewoon was doorgedaan. Hier liepen mensen die zelf konden kiezen of ze naar links, rechts, rechtdoor of zelfs achteruit wilden gaan. Iets waarvan je je nooit realiseerde hoe bijzonder dat was, tot het moment dat het niet meer kon. Als anderen beslisten over je lot, had je maar te gehoorzamen. Deed je dat niet, dan waren die paar privileges die je had meteen verdwenen en duurde het een stuk langer voor je die plek weer kon verlaten.

Vanaf het moment dat dit besef was doorgedrongen, was Steijn een modelgevangene geworden. Een patiënt die braaf zijn medicijnen slikte, luisterde naar de behandelend arts en altijd de instructies opvolgde. Dat zorgde ervoor dat hij vandaag voor het eerst op begeleid verlof mocht. Een grote stap, maar het wilde zeker niet zeggen dat er licht aan het einde van de tunnel was. Zelfs in het gunstigste scenario zou de behandeling nog jaren duren en die tijd had hij simpelweg niet.

Frank stuurde naar rechts en ze reden een lange laan in met statige villa's aan de rechterkant en een bos aan de andere zijde. Zijn oudere collega Antoine stuurde met een norse blik naar buiten en deed niet eens moeite om zijn afkeer over dit uitstapje te verbergen. De man was van mening dat het veel te vroeg kwam en hij had dit al een paar keer duidelijk gemaakt. Beide begeleiders waren groot, sterk en vrij nadrukkelijk aanwezig. Ze blonken alleen niet uit in snelheid en dat gaf hem een kans. De Steijn die keurig alle medicatie innam had slaafs alle bevelen opgevolgd, maar deze versie stond zo strak als een opgewonden wekker.

Zodra hij de kans kreeg, ging hij ervandoor, en hij wist precies waar dit moest gebeuren.

De auto sloeg links af, meteen weer rechts en na dertig meter was daar de parkeerplaats van de supermarkt met het bekende blauw-witte logo. Steijn voelde een prettige kriebel in zijn buik. Het was lang geleden dat hij zich zo levend had gevoeld en dat beviel hem wel. Weg waren de oppervlakkige gevoelens en het gebrek aan echte emotie. Dit was spannend en juist de onzekere uitkomst gaf hem nog een extra stoot energie.

Frank parkeerde de auto en Antoine draaide zich om. ‘Het is zover, ben je er klaar voor?’

Steijn knikte ingetogen.

‘Ik ga de regels niet herhalen, die zul je ondertussen wel kunnen dromen. Weet dat het niet erg is als we na vijf minuten weer teruggaan. Het zal best spannend zijn, maar geef het aan als het te veel wordt.’

‘Dat zal ik doen.’

Antoine keek naar de bestuurder. ‘Frank ook klaar?’

‘Zeker.’

‘Dan kunnen we gaan. Jij loopt voorop, maar blijf naar ons luisteren.’

Frank stapte uit en opende het portier. ‘Kom maar.’

Voor het eerst in jaren zette hij zijn voet op grond buiten de kliniek. Hij was zelfs niet meer in de rechtbank of in een ziekenhuis geweest. Steijn keek alle kanten op en verwonderde zich over de hoeveelheid ruimte die er was.

‘We lopen in een rechte lijn naar de supermarkt. Is er een speciale afdeling waar je heen wilt?’ Antoine keek hem aan met een blik vol wantrouwen.

‘Snoep, chips en fris.’

‘Uiteraard,’ klonk het schamper. ‘Kom, we gaan.’

Steijn begon te lopen en voelde de aanwezigheid van zijn twee begeleiders in zijn rug. Hun blikken brandden en het leek ook wel alsof de andere bezoekers van de supermarkt wisten dat er een bijzondere klant onderweg was. Een man die niet eens meer zelfstandig een boodschap mocht gaan halen, omdat men bang was voor de veiligheid van anderen.

‘Steijn, pak een mandje.’ Antoine sprak hard en duidelijk.

Hij pakte een blauw boodschappenmandje, liep door het elektronische klappoortje en zag als eerste de groenteafdeling. Hier had hij weinig belangstelling voor, maar hij nam de tijd om naar de felle kleuren van de groenten en vruchten te kijken. Het was de bedoeling om zijn twee begeleiders in slaap te sussen. Als ze maar een paar procent minder alert waren, dan namen zijn kansen straks flink toe. Hij liep een rondje om de stelling en gebruikte de weerspiegeling van de ruiten van de koeling om Frank en Antoine in de gaten te houden. Frank was een overtuigd vegetariër en hij probeerde nu zijn collega ervan te overtuigen dat er voldoende groenten waren die net zo lekker smaakten op de barbecue als een stuk vlees. Steijn liep richting de vleesafdeling en zag dat de afstand een stukje groter werd. De twee volgden hem nog wel, maar waren in de veronderstelling dat zolang ze tussen hem en de kassa stonden, er geen kans op verrassingen was.

Frank stond ineens naast hem. ‘Hoeveel geld heb je bij je?’

‘Vijftien euro, hoezo?’

‘Gewoon, zomaar. Dan moet je zorgvuldig kiezen.’

‘Dat is ook mijn plan.’ Steijn liep door naar het brood en pakte een doos met verse appelkoeken. Het was bijna de helft van zijn budget en hij acteerde aarzeling. Hij legde de doos weer terug en liep naar het gangpad met de chips aan de rechterzijde en de snoep aan de linkerkant. Stap voor stap liep hij langs de uitgestalde producten, keek af en toe naar een prijskaartje en schudde dan zuchtend zijn hoofd.

‘Te duur?’ Frank stond al naar de klok op het scherm van zijn telefoon te kijken.

‘Ik weet het niet.’

Antoine stond met zijn armen over elkaar. ‘Kies eens wat uit, joh.’

Steijn liep naar het einde van het gangpad en zag dat ze bijna bij de kassa waren. Dit was het moment. ‘Ik wil toch de appelkoeken.’

‘Dan moeten we helemaal terug,’ verzuchtte Antoine.

‘Ik ga wel even snel op en neer.’ Steijn draaide zich om en begon te lopen. Niet rennend, maar zo snel zonder dat het echt opviel. Het gangpad uit, rechtsaf en dan links naar de bakkerij. In de bolle bewakingspiegel zag hij dat Frank hem volgde, maar dat de afstand wel toenam. Steijn griste de appelkoeken uit het rek en liep door, om via een ander

gangpad terug te lopen. Dat was het moment waarop hij enkele seconden uit beeld zou zijn. Het was nu of nooit.

Daar waren de klapdeuren naar het magazijn en hij schoot erdoorheen. Er was niemand en dus sprintte hij richting een deur naast een groot rolluik. Hij liet het mandje vallen, duwde de deur open, herkende de parkeerplaats en wist dankzij Google Streetview precies waar hij heen moest. Meer dan tien keer had hij deze route al gelopen op het internet. De parkeerplaats oversteken, rechtsaf over het fietspad en meteen links de woonwijk in. Hij rende zo hard als zijn benen aankonden en voelde de triomf toenemen met iedere stap die naar de vrijheid leidde.

In nog geen drie minuten was hij de woonwijk doorgestoken, bereikte de rand van het centrum en wist precies in welke huishoudelijke zaak ze koksmessen verkochten. Daarna rechtstreeks naar het busstation en de snelbus richting de grote stad. Hij was nu vijf minuten ontsnapt en de politie zou al op de hoogte zijn. Naar schatting zou het een kwartier duren voordat ze het openbaar vervoer gingen controleren, dus moest hij opschieten. Steijn liep de Hema in en vond al snel wat hij zoekt. Hij rekende contant af, stond binnen drie minuten weer buiten en luisterde of hij sirenes kon horen. Het was nog verbazend stil en dus nam het vertrouwen op een goede afloop toe. Hij begon weer te rennen en bereikte binnen een paar minuten het busstation. Er was geen politieauto te zien en het digitale bord gaf aan dat er nog drie minuten waren om een anonieme ov-chipkaart te kopen.

Even later zat hij achter in de bus en keek uit het raam. Zijn reis was begonnen en hij had een duidelijk doel voor ogen.

HOOFDSTUK 4

De halte bevond zich recht voor de binnenspeeltuin en Jackie moest zeven minuten wachten op de volgende bus die haar naar het metrostation zou brengen, waarna ze lijn C richting Kralingen zou nemen. Daarna was het nog een klein kwartier lopen naar de Oranjelaan. Ze woonde alweer ruim een halfjaar in het revalidatiecentrum en was bijna klaar met deze stap van haar behandeling. Al die tijd had ze haar flat gewoon aangehouden en ze voelde dat het tijd was om terug te keren. Zelfstandig wonen was de volgende fase en daar was ze echt aan toe.

Tegen alle verwachtingen in was ze redelijk hersteld van de gescheurde ader in haar hoofd. Haar fijne motoriek liet het af en toe nog afweten, waardoor schrijven erg lastig was. Lopen ging weer bijna als vanouds en ook haar brein functioneerde weer redelijk normaal. Ze durfde nog geen auto te rijden, maar volgens haar arts was er geen enkele reden waarom ze niet achter het stuur kon kruipen. Toch vertrouwde ze het zelf niet, en het openbaar vervoer was prima geregeld in deze regio.

Ze stapte in, ging achterin zitten en staaarde door het raam naar buiten. Het was vrij nutteloos geweest om Miranda op te zoeken. Jackie had maanden om een afspraak moeten zeuren, maar ze moest nu concluderen dat ze haar hoop had gevestigd op iemand die echt niets te vertellen had. Blijkbaar viel Kimberly meer op vrouwen dan mannen, maar dat was het enige nieuwtje dat ze had gehoord. Een irrelevant detail dat haar geen stap dichterbij de dader bracht. Het enige nuttige aan dit bezoek was het beetje informatie over het karakter van Kimberly, maar dat had ook al uitgebreid in de media gestaan en in de talloze getuigenverklaringen in het politiedossier. Teleurstelling overheerste op dit moment, net als de gedachte dat ze misschien een keer niet in staat zou zijn om een zaak op te lossen. Het was tijd om dit te delen met de persoon die zich

nog steviger in deze zaak had vastgebeten dan zij. Jackie koos het nummer van Jozsef, en er werd vrijwel direct opgenomen.

‘Jongedame, hoe is het gegaan?’ Haar partner klonk behoorlijk opgewekt.

‘Mwah, je had gelijk. Het was vrij nutteloos. Werkelijk niemand heeft iets nieuws te vertellen.’

‘Dat is vaak zo in dit soort zaken. De eerste verklaringen zijn het betrouwbaarst, want dan ligt de gebeurtenis nog vers in het geheugen. Na bijna veertien jaar kunnen veel getuigen het verschil niet meer zien tussen de realiteit en de gaten die ze in de loop der jaren zelf hebben ingevuld.’

‘Je hoopt toch dat ze zich nog iets bijzonders herinneren.’

‘Deze oude rot zal een wijsheid met je delen: de enige getuigen die ineens iets nieuws te melden hebben, zijn degenen die in eerste instantie iets te verbergen hadden.’

Jackie dacht er kort over na. ‘Een vriend die in vertrouwen is genomen?’

‘Of een vriendin die een alibi heeft opgegeven en na veertien jaar eindelijk durft toe te geven dat het een leugen was.’

‘Maar dan hebben we sowieso iemand nodig die iets verklaard heeft. De enige die zou kunnen liegen, is Miranda, maar die blijft al jaren bij haar verhaal.’

‘Daar komt bij dat de moeder van deze getuige op haar dochter heeft gewacht. Die wist de dag na de vermissing al te melden dat ze haar kind thuis heeft zien komen en nog gevraagd heeft of Kimberly bij haar was. Stel nu dat Miranda iets weet wat ze niet wil vertellen, dan was het eenvoudiger geweest om niet eens te zeggen dat ze mee naar huis is gefietst. Daar komt bij dat de andere vriendinnen hen samen hebben zien vertrekken, ze precies zo lang over de terugweg hebben gedaan als wij hebben berekend en de telefoon van Kimberly voor het laatst een telefoonmast heeft aangestraald die aan de rand van de woonwijk stond. Nee, dat meisje is gewoon naar huis gefietst.’

Jackie starde intens naar een jongen die besloot naast haar te komen zitten, terwijl er nog genoeg lege rijen in de bus waren. De man droop snel af. ‘Waar ben je nu?’ vroeg ze.

‘Met Andries naar het centrum. We willen wat warme kleding kopen voor onze aanstaande reis naar Zweden. Hij doet je de groeten.’

Op de achtergrond klonk het bekende gegrom van de echtgenoot van haar collega.

‘Doe maar de groeten terug. Wanneer gaan jullie ook alweer?’

Jozef zuchtte. ‘Ik heb je een mail gestuurd. Mijn vakantie is over twee weken.’

‘O ja.’ Ze sloeg zich denkbeeldig voor haar hoofd.

Het bleef een paar seconden stil. ‘Misschien moeten we een beslissing nemen.’

Jackie voelde hem al aankomen.

‘Na mijn vakantie concentreren we ons op een nieuwe zaak. Laten we vast nadenken over welke dat zal gaan worden. Kimberly Nachtegaal hebben we nu wel uitgemolken en er komt niets nieuws uit.’

‘Ik ben bang dat je gelijk hebt. Het voelt alleen zo oneerlijk naar de nabestaanden.’

‘Waarom?’

Op de achtergrond klonk het gegrom van Andries weer.

‘We hebben deze hele zaak weer opgerakeld, oude wonden opengetrokken en beloftes gedaan. Dat scheidt verwachtingen.’

‘Helaas hoort dit erbij. De familie zal ons uiteindelijk dankbaar zijn dat we het hebben geprobeerd, maar teleurgesteld zijn in de uitkomst. We hebben ons best gedaan, maar soms zijn niet alle vragen te beantwoorden.’

‘We hebben er niet een beantwoord.’

‘Dat is een teken om onze energie in andere zaken te steken. Er zijn nog honderden families die vragen om onze hulp.’

Jackie wist daar alles van. Haar mailbox pulde uit met hartenkreten van ouders, echtgenoten, vrienden en collega's.

‘Sorry, ik moet gaan. Andries wordt ongeduldig.’

‘Dat moet je niet hebben. Ik spreek je later weer.’

‘Fijne dag.’

Ze verbrak de verbinding en stopte haar telefoon weer in haar jaszak. Haar blik gleed over de andere passagiers en ze zag dat de jongen nog boos naar haar keek. Ze negeerde hem maar en keek naar buiten. Nog

drie haltes, een tussenstop bij de supermarkt en dan de wandeling naar de kliniek. De buitenlucht zou haar gedachten misschien wat opfrissen, want op dit moment wist ze nog niet wat de beste beslissing was. Opgeven of misschien nog een laatste wanhoopspoging doen? Al had ze geen idee wat dat laatste dan zou moeten zijn.